

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **A. D.,** zastoupené advokátem JUDr. Pavlem Pileckým, se sídlem Vodičkova 792/40 (Wiehlův dům), Praha, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2002, č. j. OAM-358/VL-07-P11-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2003, č. j. 5 Az 84/2003-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2002, č. j. OAM-358/VL-07-P11-2001, nebyl žalobkyni (dále stěžovatelce) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). Žalovaný dále rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka rozhodnutí žalovaného napadla před Městským soudem v Praze, který rozsudkem ze dne 8. 10. 2003, č. j. 5 Az 84/2003-20, žalobu zamítl. Svoji žalobu

argumentačně opřela jednak o tvrzení, že rozhodnutí žalovaného spočívá na chybném výkladu její výpovědi u ústního pohovoru ze dne 27. 11. 2001 a dále pak o tvrzení, že rozhodnutí žalovaného, které vychází pouze ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, vychází z nedostatečných informací ohledně reálné politické situace v Moldavsku. Tato pochybení na straně žalovaného měla za následek chybné rozhodnutí o její žádosti.

Jako důvod k žádosti o azyl uvedla stěžovatelka opakované propuštění svého manžela ze zaměstnání u policie (v roce 1994 a 1997). Manžel byl od policie propuštěn kvůli svým blížeji nespecifikovaným politickým aktivitám. Stěžovatelka z důvodu profesní historie manžela přišla o práci. Výše uvedená tvrzení však stěžovatelka blíže nespecifikovala, stejně jako nenabídla ani správnímu orgánu, ani soudu důkazy pro svá tvrzení. Za této situace dospěl soud k názoru, že závěr žalovaného, tedy že stěžovatelka není v zemi původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach ze pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, je korektní.

K žalobním námitkám stěžovatelky soud uvedl, že tvrzení, že by správní orgán nesprávně vyložil některá tvrzení stěžovatelky, nejsou důvodná. V odůvodnění rozhodnutí byly citovány podstatné části pohovoru, které se shodují se záznamem pohovoru. Soud rovněž zamítl tvrzení stěžovatelky, že by si správní orgán nedostatečně zjistil situaci v zemi původu stěžovatelky. Jak navíc uvedl, obě výše uvedená tvrzení stěžovatelky pozůstávala z obecných námitek vůči rozhodnutí správního orgánu, aniž by bylo přesněji uvedeno, která konkrétní pochybení stěžovatelka správnímu orgánu vytýká.

Proti výše označenému rozhodnutí Městského soudu v Praze brojí stěžovatelka kasační stížností, kterou směřuje do § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Výhrady v kasační stížnosti obsažené lze shrnout do tří bodů: za prvé, správní orgán ji neposkytl v řízení pomoc podáním dostatečného poučení. Stěžovatelka bez náležitého poučení nemohla ve správním řízení rozvést rozhodné skutečnosti, zejména strach, který měla v souvislosti s postoji, které zastával její manžel v Moldavsku. Za druhé, správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA je pro reálné posouzení situace v Moldavsku nedostatečná a nekonkrétní. Za třetí, stěžovatelka napadá objektivitu zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA jako takovou. Dle jejího názoru jsou zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA „jenom podkladem pro realizaci „soužití“ USA a Ruska a slouží jako podklady pro diplomatické aktivity USA vůči Rusku“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatnila. Neshledal přitom v dosavadním řízení vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce stěžovatelky o tom, že nebyla při podání žádosti o azyl či v průběhu správního řízení náležitě poučena. Jak vyplývá ze správního spisu, v neposlední řadě i z Protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR ze dne 27. 11. 2001 (čl. 18 – 21 správního spisu), žalovaný řádně splnil svou poučovací povinnost a to v rozsahu, který zcela odpovídá potřebám správního řízení. Stěžovatelce poskytl obsáhlé poučení, které je určeno pro žadatele o udělení azylu a obsahuje nejen úvodní poučení v obecné rovině, jež se týká i možnosti ustanovení

opatrovníka, právo na tlumočníka, možnost kontaktu s úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ale především o právu uvádět skutečnosti vztahující se k řízení o udělení azylu, navrhovat a předkládat důkazy, právo vyjadřovat se k podkladům pro rozhodnutí, ke způsobu jejich zjištění, nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisy. Toto poučení je uvozeno tím, že tato práva má stěžovatelka v průběhu celého řízení správního. Za této situace je námitka o nedostatečném poučení nedůvodná.

Stěžovatelka dále z neúplně zjištěné reálné situace v zemi původu, tedy Moldavsku, dovozovala vady řízení před správním orgánem. Nejvyšší správní soud se s touto výtkou neztotožnil. Žalovaný vycházel při svém rozhodování především ze stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu a z jejích sdělení poskytnutých během pohovoru. Stěžovatelka při tomto pohovoru odpovídala na otázky konkrétně se vztahující k její životní situaci a mohla se i samostatně vyjádřit k důvodům své žádosti o udělení azylu. Pokud sama ve správním řízení důležité okolnosti svého života nesdělila, ač k tomu měla příležitost jak v žádosti, tak při pohovoru, nemůže toto pochybení vytýkat správnímu orgánu.

Stěžovatelka navíc sama neoznačila žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty. Námitky stěžovatelkou učiněné jak v žalobě, tak v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného a odkazy na nedostatečné zjištění situace v zemi původu. Za těchto okolností nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazovaní bylo nedostatečné.

Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl i k obecně namítané nevěrohodnosti zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA. Ani v tomto bodě však žádné pochybení žalovaného neshledal. Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA jsou komplexními a každoročně aktualizovanými dokumenty o stavu dodržování lidských práv v mnoha zemích světa. Není důvodu domnívat se, že by tyto zprávy byly „podkladem pro realizaci soužití Ruska a USA“, spíše naopak: zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2000, která je součástí správního spisu, není v mnoha ohledech vůči Moldavsku a tamější vládě lichotivá. Zpráva popisuje problémy moldavské vlády při ekonomické transformaci a uskutečňování lidských práv a jednotlivé přehmaty, celkové vyznění je však spíše pozitivní. Navíc stejně jako u předchozí námitky ani v případě napadání objektivity zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA nebyla stěžovatelka konkrétní: její tvrzení se omezují na obecný výrok, že zpráva je neobjektivní a mylná. V čem a proč však již chybí. Za těchto okolností nemá Nejvyšší správní soud důvod pochybovat o informacích v napadané zprávě obsažených.

Nad rámec kasační stížnosti stěžovatelky lze poznamenat, že tvrzení o pronásledování své osoby staví stěžovatelka výlučně na pronásledování svého manžela. Jediný osobní problém, který z této skutečnosti vyplynul pro ni, bylo údajné propuštění ze zaměstnání. Tato skutečnost by však byla jen ztěží dostatečným důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V případě, že by bylo v budoucnu vyhověno žádosti manžela o azyl, stěžovatelka může požádat o poskytnutí azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13, odst. 1 a odst. 2, písm. a) zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, se náhrady nákladů řízení nedomáhal a dle obsahu spisu mu ani náklady nevznikly. Žádný z účastníků nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu